

[Udenrigsministeren]

terne, men på de såkaldte Luxembourg- og Københavnsrapporter af 1970 og 1973. Der er tale om et intergouvernementalt samarbejde af traditionel karakter, idet det dog er baseret på direkte kontakter mellem medlemslandenes udenrigsministre og udenrigsministrier. Enhver beslutning forudsætter tilslutning fra alle EF-landene, og der er således ikke tale om en indskrænkning af noget lands udenrigspolitiske handlefrihed. Deltagelse i det politiske samarbejde indebærer ikke nogen juridisk, men en politisk forpligtelse til indbyrdes konsultationer om udenrigspolitiske spørgsmål. Dette betyder, at medvirken i det politiske samarbejde ikke er genstand for egentlige forhandlinger. Grækenland har på et tidligt tidspunkt tilkendegivet sin vilje til at deltage i det politiske samarbejde og er gradvis forud for medlemskabet blevet underrettet og – efter undertegnelsen af tiltrædelsestraktaten den 28. maj 1979 – tillige konsulteret om dette samarbejde og dets udvikling.

Fra dansk side er det med tilfredshed, at vi hilser inddragelsen af Grækenland i det europæiske politiske samarbejde. Formålet er i første række at skabe en bedre indbyrdes forståelse af de problemer, som den internationale politik frembyder, og at styrke den indbyrdes solidaritet, samtidig med at den åbne og samarbejdsvillige indstilling over for omverdenen, som Fællesskabet hidtil har lagt for dagen, bevares. For Danmarks vedkommende er det særlig vigtigt at fastholde denne indstilling i forhold til de øvrige vestlige demokratier og herunder især til de andre nordiske lande.

7. Det er ud fra en fundamentalt positiv grundholdning til spørgsmålet om EFs udvidelse, at regeringen i dag for tinget fremsætter sit forslag til lov om EFs udvidelse med Grækenland. Regeringen ville værdsætte, at folketinget søger lovforslagets behandling fremmet mest muligt.

Kirkeministeren (Jørgen Peder Hansen):

Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om folkekirkens lønningssystem m. m.

(Lovforslag nr. L 85).

Lovforslaget berører dels ansættelsesformen for nogle personalegrupper ved folke-

kirkens kirker og kirkegårde, dels foreslås bestemmelsen om, at menighedsrådets afgørelser om kirkebetjeningens ordning skal godkendes af provstiuudvalget, ophævet.

I 1977 ændredes lovens § 32, således at løn- og ansættelsesvilkår for folkekirkens personalegrupper fastsættes af finansministeren. Ændringen havde den særlige begrundelse, at det havde vist sig påkrævet at søge en kollektiv overenskomst indgået med Specialarbejderforbundet i Danmark om løn- og ansættelsesvilkår for gartnere og gartnerarbejdere på folkekirkens bykirkegårde. Med henblik herpå var det nødvendigt at søge tilvejebragt en klar hjemmel for finansministeren til at indgå en sådan overenskomst. Ændringen havde ikke et videregående sigte, hvorfor en revision af de øvrige bestemmelser i § 32 ikke blev taget op.

Blandt de bestemmelser, der videreførtes uændret i 1977, er stk. 3. I denne bestemmelse siges det, at kirkeministeren fastsætter efter indstilling fra menighedsrådet, i hvilke stillinger tjenestemandsansættelse kan finde sted. Kirkeministeriet har i sin praksis lagt den opfattelse for dagen, at bestemmelsen udelukker, at en stilling ved en af folkekirkens kirker eller kirkegårde oprettes som eller omdannes til en tjenestemandstilling, hvis ikke menighedsrådet går positivt ind for det. Det er efter kirkeministeriets praksis i så henseende ligegyldigt, hvor sagligt begrundet eller ubegrundet menighedsrådets standpunkt er. Det kunne nok diskuteres, om bestemmelsens ordlyd tvinger til den forståelse, som kirkeministeriet har fulgt, men da praksis er mangeårig, har jeg anset det for ønskeligt, at en ændring af praksis har grundlag i en ændret formulering af bestemmelsen.

Da ansættelsesformen for en ansat er bestemmende for væsentlige ansættelsesvilkår, har bestemmelsen kunnet modvirke den i det sidste tiår stedfundne udvikling i retning af større ensartethed i løn- og ansættelsesvilkår for ansatte i i øvrigt ensartede stillinger.

Ved den foreslåede ændrede formulering lægges den endelige afgørelse af, om en stilling bør omdannes til en tjenestemandstilling, hos kirkeministeren, der, forinden afgørelsen træffes, skal forhandle spørgsmålet med menighedsrådet og den faglige organisation. Ved denne forhandlingsprocedure skulle det være sikret, at kirkeministeren kan

[Kirkeministeren]

træffe afgørelsen under tilbørlig hensyntagen såvel til stedlige økonomiske forhold og andre hensyn, som varetages af menighedsrådene, som til den ansattes forhold.

Formuleringen er forhandlet med og anbefalet af finansministeriet. Derimod har Landsforeningen af Menighedsrådsmedlemmer haft visse betænkeligheder, som refereres i lovforslagets bemærkninger. Under et møde med Landsforeningen, som jeg har haft kort før lovforslagets fremsættelse, fik jeg dog den opfattelse, at foreningen affinder sig med forslaget.

Tjenestemandsansættelse anvendes i folkekirken foruden i præstestillinger i stillinger som kirketjener, kordegn, organist, kirkegårdsleder og kirkegårdsassistent.

Bestemmelsen i § 32, stk. 1, sidste pkt., foreslås ophævet. Efter bestemmelsen skal menighedsrådets afgørelser vedrørende kirkebetjeningens ordning godkendes af provstiuvalget. Ved kirkebetjeningens ordning tænkes på fastsættelsen af de opgaver, som menighedsrådet skal foranledige udført ved kirke og kirkegård, og på det personalebehov, som følger heraf. Menighedsrådene er i forvejen under den dobbelte begrænsning, at deres afgørelser skal træffes i henhold til bestemmelser fastsat af kirkeministeren, og at provstiuvalget træffer afgørelse om ligning af tilskud til kirker og dermed også om ligning af lønudgifter til ansatte ved kirken. Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings velvillige behandling.

Miljøministeren (Ivar Nørgaard):

Hermed tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om by- og landzoner.

(Lovforslag nr. L 86).

Forslaget opfylder den folketingsbeslutning om styrkelse af kommunenes selvbestemmelsesret over landsbyernes udvikling, som blev vedtaget i tinget den 31. maj 1978. Efter beslutningen skulle kommunalbestyrelsernes indflydelse på zonetovsadministrationen fremmes. Det var i beslutningens forudsat, at gældende planlægningslovgivning og den igangværende planlægning blev respekteret, og der var ved tingets behandling af beslutningsforslaget bred enighed om, at be-

skyttelsen af det åbne land ikke måtte svækkes.

Gennemføres lovforslaget, vil administrationen af zonetovsadministrationen automatisk blive overført til kommunalbestyrelsen i områder, der er omfattet af en landzonelokalplan, dvs. en lokalplan, der regulerer bebyggelsen uden at overføre området til byzone. Klagesystemet forenkles ved, at en zonetovssag kun skal kunne behandles af 2 instanser mod hidtil af indtil 4 instanser. Den endelige administrative afgørelse af zonetovssager henlægges til miljøankenævnet. Til behandling af zonetovssager sammensættes ankenævnet med en formand og 4 sagkyndige medlemmer udpeget af miljøministeren efter indstilling fra de kommunale organisationer og hovedstadsrådet samt fra de statslige myndigheder, der har særlig interesse i lovens administration.

Situationen er i dag den, at det er amtsrådene og hovedstadsrådet, der som første instans træffer afgørelse i zonetovssager. Efter miljøministeriets cirkulæreskrivelse af 16. februar 1979 er der dog åbnet mulighed for, at amtsrådene og hovedstadsrådet i konkrete tilfælde kan delegere zonetovskompetencen i landzonelokalplanområder til kommunalbestyrelserne.

Når det er foreslået, at amtsrådene og hovedstadsrådet har zonetovskompetencen i uplanlagte områder, skyldes det zonetovsadministrationens nære sammenhæng med regionplanlægningen og den øvrige planlægning vedrørende arealanvendelsen, som varetages af disse råd. Amtsrådene og hovedstadsrådet tilvejebringer i nært samarbejde med kommunalbestyrelserne regionplanerne, som bl. a. skal indeholde retningslinjer for fordelingen af den fremtidige byvækst, herunder afgrænsningen af byzonerne i de enkelte dele af regionen. Det er afgørende, at zonetovsadministrationen tilrettelægges med henblik på virkeliggørelse af regionplanlægningen, herunder det planlagte bosætningsmønster. Det må i denne forbindelse fremhæves, at kommunalbestyrelserne i en overgangsperiode, indtil der foreligger kommuneplaner, bør være opmærksomme på, at landzonelokalplaner, der udarbejdes i perioden, ikke foregriber kommuneplanerne. Det er ligeledes nødvendigt, at zonetovsadministrationen respekterer planlægningen om arealanvendelsen i det åbne land, herunder navnlig frednings-, råstof- og landbrugsplanlægningen. Det skal